

הצילום כמדיום המאפשר התבוננות וצמיחה בבני נוער.

טלי הראל אבן

בהנחיית פרופ' רחל לב ויזל

העידן האינטרנטי מתווה שיח חדש המתקיים בו באופנים שונים. כ- 77% מהאוכלוסייה בישראל צורכים אינטרנט באמצעות מחשב פרטי או מכשיר נייד. על פני הרשת מתבצעות רבות מהפעילויות היומיומיות כגון אינטראקציות חברתיות, צרכנות, תרבות פנאי, ובעיקר שיתוף תמונות באופן יומי ואינטנסיבי. כחלק מכל מערך האינטראקציות ברשת, אתרי שיתוף תמונות הפכו לפופולריים ביותר. Instagram אינסטגרם לדוגמא, דיווחה בדצמבר 2010 על מיליון משתמשים רשומים ובמרץ 2014 דיווחה החברה כי הגיעה ל 200 מיליון משתמשים רשומים. השינויים הטכנולוגיים של השנים האחרונות בתחום הצילום, בשילוב עם שינויים קוגניטיביים, תרבותיים וסוציולוגיים, הפכו את תפקיד הצילום האישי ממשמר זיכרון (תמונות פורטרט וצילומים משפחתיים לאלבום) למעצב זהות עצמית (שימוש אישי, כלי ליצירת תקשורת חברתית ואינו מיועד להיות שמור ומוצג). התמונות כיום נשלחות באופן מידי כך שהדימוי הצילומי מהווה תחליף למילה הכתובה והמדוברת. התמונות מהוות לא רק דרך תקשורת, שפה בין אנשים, אלא באמצעות אישור (like), יש בהן כדי להשפיע על מצב רוחו של מקבל התגובה ולתרום לחיזוק או פגיעה בדימוי העצמי. מתבגרים משתמשים במדיום הסלולרי והאינטרנטי של שיתופי תמונות. מאחר והזהות העצמית מתגבשת בגיל ההתבגרות, והעובדה כי מתבגרים מתייחסים לתצלומים של העצמי וצילומים משותפים עם אחר (slefi) כחלק בעל משקל משמעותי באינטראקציה חברתית, עולה השאלה באשר למידה בה שפה זו יש בה כדי להשפיע על ממדי צמיחה אישית יזומה (Personal Growth Initiative). מטרת המחקר, הינה בחינת השפעת השימוש בצילום עצמי על ממדי צמיחה אישית בקרב בני נוער. ברמה יישומית, המטרה נבחנה באמצעות יישום והפעלת מודל התערבות תוך שימוש בצילום עצמי במהלך עבודה קבוצתית עם מתבגרים. בהרצאה נדון במודל ההתערבות והשפעותיו כפי שעלו מתוך מחקר התזה אותו עשיתי במהלך שנת 2014.

